

כתובתנו באינטרנט - דוא"ל - info@ohrshalom.net

<http://www.ohrshalom.net>

ציאת שבת / שיעון קיץ
חברון י-ם ת"א ב"ש
20:08 20:11 20:09

**פרשת
אחרי מות - קדושים**

כניסת שבת / שיעון קיץ
חברון י-ם ת"א ב"ש
18:59 19:07 18:51 19:00

ה' אייר תשס"ו גיליון מספר - 87 שנה שנייה

העלון מוקדש לעילוי
נשמת אחינו שנרצחו
בשואת אירופה הי"ד

שרה בת חיים ז"ל
לולה בת זלמן
ניסים ז"ל

העלון מוקדש
לרפואת

הרב נתן
חזקיה בן חיה

מרת
יהודית
בת
סלמה

העלון מוקדש
לרפואת נעמי בת
שולמית

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת אלירז
שולמית בת חוה

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת שירית בת
גילה

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת מלכה בת
לאה

העלון מוקדש לכבוד יום ההילולה של צדיק יסוד עולם, התנא האלוקי, שר התורה והזהר,
עמוד העבודה והיראה, רבן שכב"ג הגאון הקדוש רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל ספרין זצוק"ל

מאורות הפרשה ג' שותפין באדם

"ושמרתם את-חַקְתֵי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי, אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאֲדָם וְחֵי בָהֶם: אֲנִי, יְהוָה" [ויקרא י"ח]
על סמיכת הפסוקים "אני יהוה" ולאחריו "ערו את אביך וערות אמך" אמרו רז"ל לרמוז על שלשת
השותפים שיש באדם [ועיין נידה ל"א-א] הקב"ה, אביו ואמו, וזוה פרשתי את הפסוק "ימי שנותינו
בהם שבעים שנה" [תהילים, צ] שלכאורה מילת "בהם" מיותרת, אבל הרמז הוא בס"ת של שלושת
השותפים שבאדם שהם "הו"ה" א"ב א"ם - מילת "בהם" וגימטרייה "יהו"ה אב א"ם" הוא "שבעים"
ולכן אמר דוד המלך ע"ה "ימי שנותינו בה"ם" שמרמז על הקב"ה אב ואם, וזה להורות שהאדם צריך
לעסוק בשבעים שנות חייו, לקשר את ג' השותפים הללו בעשיית מצוותיו, ולא יפריד ח"ו חלק מהם.
וזה ע"י דבקות בתורה ובמצוות אשר מכך הוריו שמחים בו ועושה נח"ר לקב"ה ולאביו ואמו.
והוא שאמרתי על הפסוק "איש אמו ואביו תיראו" [ויקרא י"ט] "איש" הוא הקב"ה כנאמר "יהו"ה
איש מלחמה" [שמות, ט"ו] "אמו ואביו" כפשוטו, "תיראו", שהשווה הקב"ה את מוראו כמוראם. [ועיין
קידושין ל', ב] והוא שאמר הכתוב בפרשתנו "ושמרתם את-חַקְתֵי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי, אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם
הָאֲדָם וְחֵי בָהֶם: אֲנִי, יְהוָה. אִישׁ אִשׁ אֶל-כָּל-שָׂאֵר בְּשָׂרוֹ, לֹא תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֲרֹנָה אֲנִי, יְהוָה" [ויקרא
י"ח] היינו, קיום חקתי ומשפטי האמורים בפסוק הם הקרויים "רצון שמים" ועל כן "אשר יעשה
אתם האדם" כי הוא בחינת אדם בזכות ג' השותפין ועל הוא הקרוי "חי" וזה בזכות "בה"ם" הקב"ה
אביו ואמו [כנ"ל].

והוא שאמר דוד המלך ע"ה, "ימי שנותינו בה"ם שבעים שנה" שנים אלו יהיו שבעים שנה מלאים
בתורה ובמצוות שעסק בהם, כי את מה שעסק בשנים אלו בדברי הרשות לא יהיו נחשבים ועל כן
"וְהָיוּ יָמָיו, מִאֲהָ וְעֹשְׂרִים שָׁנָה" [בראשית, ו] כי על ימים אלו נאמר "וחי בה"ם" היינו שחיים
אמיתיים הם אלו שמקושרים בתומ"צ, ורק אלו חיי אמת, ועל כן אמר "בה"ם" דווקא, רק במקום
שיש חיבור בין ג' השותפין הרמוזים באותיות אלו, היינו הקב"ה - אביו - אמו.
ועל זו הדרך יש להבין את הסמיכות של פרשת קדושים הפותחת "וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר
אֶל-כָּל-עֵדֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ: כִּי קְדוֹשׁ, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם" [ויקרא י"ט]
שסמוכה לפרשת אחרי בסופה בפסוקים "ושמרתם את משפטי, לבלתי עשות מחקות התועבת
אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לְפָנֵיכֶם, וְלֹא תִטְמְאוּ, בָּהֶם: אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם" [ויקרא י"ח]
ששוב רומזת התורה שעל מנת להיות בבחינת "קדושים תהיו" תלוי בקדושת הזווג אשר ע"י גודל
קדושת הזווג במחשבה ובמעשה יולידו בנים ובנות קדושים. ועל כך אמרתי מה שאמר המדרש
[ויקרא רבה, כ"ד, ב] "קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני קדושתי למעלה מקדושתכם" אלא
שאם תקדשו את עצמכם בזווג הרי אתם בבחינת "כמוני" שותפין בבריאה וביצירה של אדם חדש,
בחינת "משכך" לקדושת השם יתברך "ושכנתי בתוכם" בכל אחד ואחד מישוראל. וממילא אוכל לכוון
את קדושתי בכך כי "קדושים תהיו" היינו אם תקדשו את עצמכם בזווג [כמשל למותר לכם] תהיו
בבחינה של "יכול כמוני" שעוסקים אתם במותר לכם באופן של "בכל דרכיך דעה" [משלי, ג] אלא
שתמיד עליכם לזכור כי קדוש אני" היינו ש"קדושתי למעלה מקדושתכם" ולא תבואו ליפול
בגאוותכם.

ועל כן המשכה התורה ואמרה "איש אמו ואביו תיראו, ואת-שְׁבֹתַי תִּשְׁמְרוּ: אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. אֵל
תִּפְנֶה, אֵל הָאֱלֹלִים, וְאֵלֵהֶי מִסְכָּה, לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם: אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם" [ויקרא, י"ט] כי היראה
והחיבור אל ג' השותפים באופן של "איש אמו ואביו תיראו" ואת השבת "אות הוא, לעלם" [שמות,
ל"א] כי "אני ה'" ואל תפנו אל גאוה חולה ופסולה שהיא בחינת "אל תפנו, אל האלילים, ואלהי
מִסְכָּה, לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם" כדי שיישאר החיבור הקדוש בבחינה "קדושים תהיו כי קדוש אני".

המשנה במסכת אבות [פרק ג' משנה י"ד] אומרת " רבי אלעזר המודעי אומר, המחלל את הקודשים, והמבזה את המועדות, והמפר בריתו של אברהם אבינו, והמלבין פני חברו ברבים, והמגלה פנים בתורה--אף על פי שיש בידו מעשים טובים, אין לו חלק לעולם הבא"

והנה, מה שעל העברות הללו אין לו לאדם חלק לעוה"ב, הוא עפ"י מה שמבואר שעל עבירות שהן מסוייגות, שאין בהם שום צד של היתר בעולם לעשותם, ולא הותרו מכללן אף פעם, עונשם מוגבל גם כן, למשל, מיתה, כרת, מלקות וכו'.

מה שאין כן, עברות כאלו אינן מסוייגות ויש להם צד של היתר, שפעם מותר לעשותם ופעם אסור לעשותם, על זה השכל מחייב שעונשם יהיה חמור יותר, שעל ידי זה, לא יכשל האדם בשום צד איסור לעולם, רק יעשה הכל עפ"י צד היתר. כמו שמצינו למשל, בדברי רבותינו [ברכות ד' ב] "כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה" דהיינו אפילו בעברות דרבנן שיש להם צד היתר עונשן חמור משום דאיכא אונס שינה צריך להחמיר על זה מאוד לבל יעבר על זה. ועל כן אמר התנא במשנה זו, שעברות כגון אלו שאינן מסוייגות מכל צד לאיסור, אלא שיש בהם גם צדדי היתר, מי שעובר עליהם עונשו חמור מאוד, ואין לו חלק לעוה"ב.

וחומרת העונש בא על מנת להרחיקו מדבר עבירה, וההדגש על דברי רז"ל "דרבנן" על מנת להרחיקו מלעבור על "דאורייתא".

והוא שמצאנו בפרשת אחרי מות, "דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָנֹכִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם" [ויקרא י"ח] כי על מנת להיות קדוש ויקר בעיני ה' יש לקיים את מצוותיו כהלכתן, ולא לחפש היכן להקל אלא באונס, וגם זאת בחוסר ברירה ועל פי פסיקת רב, ולעשות את המצוות הכתובות בתורה [דאורייתא] והמצוות דרבנן, בדבקות ללא הרף ומתוך כך " דַּבֵּר אֶל-כָּל-עַדְתְּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם--קְדָשִׁים תִּהְיוּ".

כי יש בטבע האדם נטייה לאהוב את עצמו, ועל כן ציוותה התורה "ואהבת לרעך כמוך" כי אהבה שכזו מובנת לו מאוד, אך התורה יודעת כי יש בזה גם מכשול שהאדם יפול בטבע חיובי זה ויטהו אל השקר, כמאמר המשנה [אבות ה – ט"ז] " כל אהבה שהיא תלויה בדבר בטל דבר, בטלה אהבה; ושאינה תלויה בדבר, אינה בטילה לעולם..." והרמז בפרשיות שלנו שלאדם יש חובה לעשות את רצון ה' ורק את רצונו, ולא כרצון האדם " אַחֲרֵי מוֹת, שָׁגַי בְּנֵי אֱהָרֹן בְּקִרְבָּתָם לַפְּנֵי-יְהוָה, וַיִּמָּתוּ" כי עשו מדעתם, ואע"פ שחשבו שיש בזה מעשה של קדושה, נשרפו במעשיהם, והוא שאמרה התורה "ושכנתי בתוכם" [שמות] בתוך כל מעשה ומעשה שנעשה בקדושה וטהרה כהלכה.

מאורות רבני האצמ"ר רבי יצחק אייזיק יואל יהודה מקומראן זצ"ל

נולד בכ"ה שבט שנת תקס"ו (6081) לאביו רבי אלכסנדר סנדר ספרין מחבר הספר "זכרון דברים", שהיה אחד מחמשת בניו של הצדיק הנסתר רבי יצחק אייזיק אייכנשטיין מספרין אשר בהונגריה, ואחיו הצעיר של רבי צבי הירש מזידיטשוב.

בעודנו נער מחונן הסתובב רבי יצחק אייזיק בבתי דודיו הגדולים וספג תורה ויראה. אביו שלחו גם לחצרות צדיקים אחרים ור' יצחק אייזיק שימש בין היתר גם את חותנו רבי אברהם מרדכי מפינטשוב, את החוזה מלובלין, רבי נפתלי מרופשיץ, את ה"ישמח משה" מאוהל, את ה"אוהב ישראל" מאפטה ואחרים.

נפשו של ר' יצחק אייזיק נמשכה במידה שווה אחר תורת הנגלה והנסתר, ובשתייהן השיג מדרגות נעלות, שמעטים כמותו. הוא נראה לנו כגדול בתורה, כאחד המחברים התורניים המובהקים ולפעמים הוא מופיע לעינינו כבעל דמיונות וחזיונות, כאיש הרז והמסתורין. אלפי חסידים נהרו לחצרו מאחר שמילא את מקום אביו ברבנות ובאדמורות בקומארנו, להתבסס מתורתו וחכמתו ואף ליהנות מעצותיו ומהדרכתו. שמו יצא לתהילה גם כבעל-מופת, עוזר ומושיע.

חיבר ט"ו ספרים, בהם: פירושו "מעשה ארג" ו"עצי עדן" על המשניות, "פני זקן" על מס' שקלים, "עשירית האיפה" על תורת כוהנים, "זוהר חי" "אוצר החיים והיכל הברכה", "נתיב מצוותיך", "דרך אמונה", "נוצר חסד", "מגילת סתרים" ועוד.

בנו בכורו רבי אליעזר צבי מחה"ס "בן בית", "זקן בית" "ודמשק אליעזר" מילא את מקומו בקומארנו.

ר' יצחק אייזיק נפטר ביום י' אייר תרל"ד (4781).

חסידים מספרים כי איש אחד קיבל על עצמו את ניסיון השתיקה, ולא דיבר כלום במשך שלוש שנים חוץ מדברי תורה ותפילה. שלח היהודי הקדוש מפשיסחה לקרוא לו, וכך אמר לו: "אברך, מה זה שאיני שומע שום דיבור ממך בעולם האמת?" "רבי", הצטדק האברך, "למה לי לדבר דברי הבל? האם לא טוב יותר ללמוד ולהתפלל בלבד?" השיב היהודי הקדוש: "דע לך שממך עצמך אין שום דיבור בא בעולם האמת. מי שלומד ומתפלל בלבד ממית את דיבורו של עצמו. שמא תאמר לדבר דברי הבל? לא, אפשר לומר כל דבר שהוא כדבר הבל, ואפשר לומר כל דבר שהוא כדבר אמת. ועתה, בוא אלי אחרי ערבית ואלמדך לדבר". ישבו השנים יחד כל הלילה, וכשבא הבוקר הגיע זמן הלימוד לקצו.

השכפת הבוקר ציצית ותפילין [חלק א]

מארכת מנהגי רבאנין

- א. בטלית גדול היה נקב אחד, ובטלית קטן ב' נקבים, והיו קושרים קשר הציצית סמוך לבגד ממש.
- ב. בטלית גדול היתה עטרה של כסף קלועה, והיו בעטרה זו י"ג שורות [מספר קלועי הכסף היה לפי חשבון שמות הקודש], משני קצות ההעטרה היו נמשכים שתי שורות שבכל אחת מהן היו י"ג קלועים [ב' פעמים י"ג הרי כ"ו שם הוי"ה, ובב' צדדים הרי מ"ב כשם מ"ב]. גם באמצע הטלית הייתה עטרה של כסף.
- ג. תפילין של יד היו מניחים בישיבה, ושל ראש בעמידה.
- ד. ברכו על תפילין של ראש "על מצות תפילין" בקול רם ולא אמרו בשכמל"ו.
- ה. בסדר הכריכות נהגו כך: אחר הברכה וההידוק כרכו כריכה אחת על התיטורא, של צד חוץ ואח"כ כריכה א' על המעברתא שלצד הכתף באופן שבצירוף הרצועה העוברת במעברתא נראה כמין "ש" ואח"כ כרכו על הזרוע שבע כריכות שלמות מלבד שני חצאי הכריכות.
- ו. לפני שהניחו תפילין ש"ר, העבירו את הרצועה על אתבע האמה פעם אחת וכרכו המותר על כף היד.
- ז. אחרי שהניחו תש"ר, התירו הכריכות מכף היד והאצבע, וכרכו הרצועה על אצבע האמה, פעם אחת על הפרק האמצעי ופעמיים על הפרק הסמוך לכף היד, אח"כ כרכו פעם אחת על שתי האצבעות, אצבע ואמה באופן שמצד גב האצבעות היה נראה כעין "ד" ואח"כ כרכו עח כף היד ולבסוף היו קושרים כמין "י".
- ח. הרצועות של ראש של ימין היתה ארוכה משל שמאל, שתי הרצועות היה תוחב באבנט.
- ט. לפני חליצת תש"ר הסירו הכריכות מהאצבע וגם מהכריכות שעל הזרוע.
- י. תפילין ש"ר היו חולצין בעמידה ושל יד בישיבה.
- יא. כשחלצו התפילין לא היו כורכים את הרצועות על התיטורא, אלא בשל יד היו מגלגלים את הרצועות כגלגל ומניחים תחת הקציצה. בשל ראש היו מניחים הקשר תחת הקציצה וכופלים את הרצועה שמקפת את הראש על המעברתא מלמעלה, באופן שתצא לחוץ מכאן ומכאן, ועל הרצועה הכפולה היוצאת לחוץ היו כורכים את הנותר מהרצועות בעיגול, כדי שתיראנה ככנפי יונה.
- יב. מהר"מ ומהר"ש לא היו מקפידים לכרוך בעצמם את התפילין לאחר חליצתן ומהר"ב היה מקפיד לכרוך בעצמו.
- יג. הקפידו שלא ישארו תפילין מגולין על השולחן ומי שהיה משאיר את התפילין מגולין על השולחן נהגו החסידים לדרוש ממנו קנס י"ש לתיקון.

השעור השלוש

השיעור השבועי בפ"ש מתקיים בכל יום

חמישי בשעה 21:30

בבית משפחת צחור 404/21